

SÜVEGES GERGŐ KÉPERNYŐN KÍVÜL

„Az igazán fontos dolgok otthon vannak”

Süveges Gergő híreket mond, vezeti a Ma reggelt, vezette a Nagy Könyvet és a Nagy Választási Műsort. Szépen beszél, megnyerő, kellemes, mostanában így mondják: nem megosztó személyiség... Egyenletes pályát futott be, ám két legfontosabb hivatása az, hogy férj és apa. Az apaságról könyvet is írt. Nagyon jól.

Ült a Nők Lapja-sátorban a városligeti rendezvényünkön, és mesélt. Elmondta, hogyan került a tévéhez meg azt, hogy a választás első fordulójának estéjén, a két politológussal inkább élvezték a váratlan helyzetet a stúdióban. Mesélt a gyerekeiről is, aztán felolvasta a könyvből azt a részt, amikor a kétéves *Borka* vendégségben magától értetődően és határozottan kecsket („teccet”) kér a háziaktól, pirulásra készítve a szüleit. Már senkit nem érdekelt, hogy kint ömlik az eső. Hallgattuk. Mielőtt megérkezett, megpróbáltuk – az olvasókkal közösen – kitalálni, hány éves. Harminckettő? ...négy? ...öt? – ezek voltak a tippek. Majdnem. Harminchárom.

– Az alapvető értékeket otthonról hoztam, de arra is emlékszem, hogy azért gyerekként inkább teher volt, hogy templomba kell menni... A fordulatot az jelentette, amikor a gimnáziumunk mellett, a Szent Imre-plébánián egy kis közösség tagja lettem. Kamaszként az ember tartozni akar valahová, de már nem kizárólag a családjához. Ott lett élővé, ami addig formai volt. Megbeszéltük az élet nagy kérdéseit, nyáron táboroztunk, jártunk túrázni, biciklizni, volt egyenpólónk, mi terveztük. Másodikos koromra szerencsére kinőttem a vágyat, hogy színész legyek, így végül a „humán időhúzást”, a bölcsészkart választottam. Ott szólt egy évfolyamtársam, hogy a Duna tévébe keresnek műsorvezetőt, volna-e kedvem. Szavalni, szerepelni, színjátszó körbe járni mindig szerettem, de a tévé, a rádió teljesen rejtélyes világ volt, nem is gondolkodtam addig ilyesmin. A vallási szerkesztőséghez kerültem, ott láttam először kamerát, stúdiót, sugógépet, hírt és szöveget írtam, mentem forgatni. Izgalmas volt, megszerettem. Ma is ezt szeretem a legjobban a munkámban. Azt, hogy változatos.

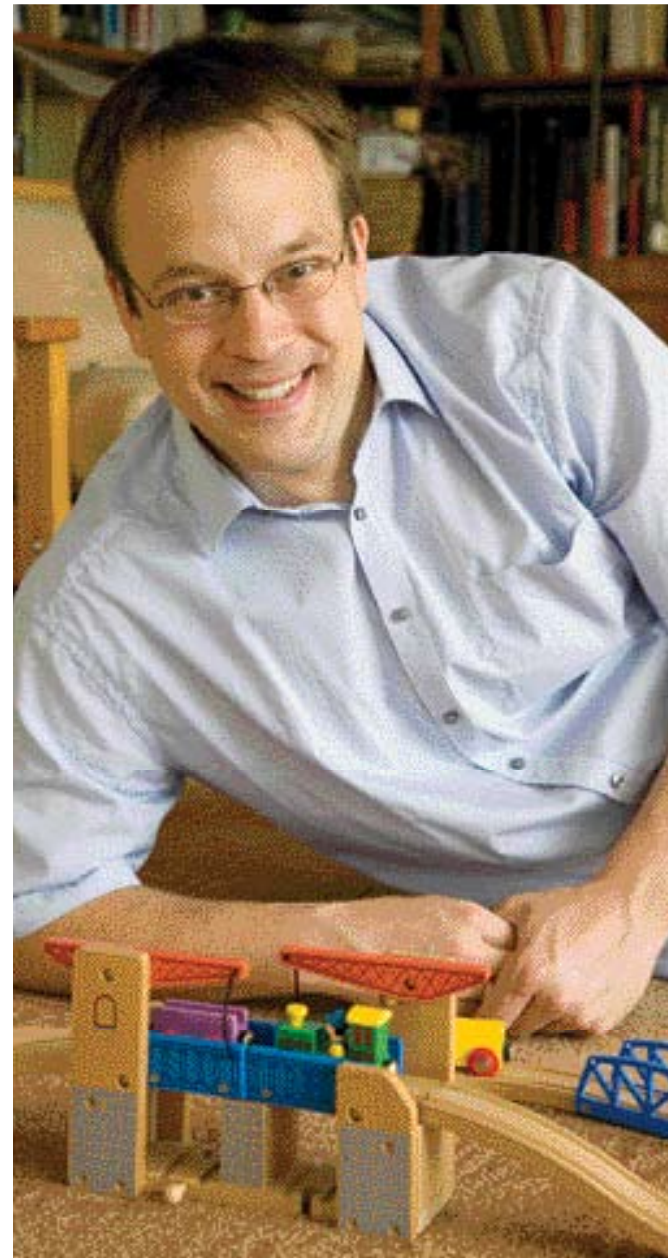
HIVATÁSA: FÉRJ ÉS APA

A teológiát is elvégezte, mert többet akart tudni hitről, valárról, és amikor a polgári szolgálat is letelt, a Magyar Televízió éppen új képernyős arcokat keresett. Már nős volt, és nem volt tévéjük – ma sincs –, így egy baráti eseménstől értesült a felhívásról. Kétezer jelentkezőből húszat vettek fel, ennek vagy tíz éve, így került a Híradóhoz. Majd nemrég a Ma reggelhez.

– Élvezem, ahogy kitaláljuk, ki jöjjön be másnap, a felkészülést is, meg hogy hogyan alakul a beszélgetés ahhoz képest, ahogy elterveztem... Szívesen mondanám, hogy adás előtt kiver a víz, és rettenetes, de nem így van. Lehet, hogy más tévékben csak beül a műsorvezető, aztán folyamatosan a fülébe mondják, mit kérdezzen, de nálunk nem. Sokszor én magam is javaslok vendéget vagy témát, többnyire kulturális, értékközvetítő embereket próbálok ajánlani. A vaskos politika úgyis adja magát. Az például, hogy a negyvenéves *Kalácsa* együttes bejött a stúdióba, és ott elénekeltek a *Volt egy fakatonát*, az én mesterkedésem eredménye volt.

Mire vágyik? – teszi fel az újságíró a kérdést, és várja, hogy kulturális, beszélgetős, ilyen-olyan műsor tervét hallja majd. De nem. Helyette olyat hall, amit másoktól, különösen képernyőn szereplőktől ritkán: ez így most jó, és elég.

– Lehet, hogy hihetetlen, de halálosan nem érdekel a karrier, vagyis az, hogy mindenáron előbbre jussak. Meg

FOTÓ: BULLA BEA

feljebb. Az érdekel, hogy el tudjam tartani a családom, és szembesüljek kihívásokkal, amelyekből tanulhatok. Meg persze az is, hogy jól érezzem magam, amikor dolgozom. Fontos ez a hely, a munkám, de az igazán fontos dolgok otthon vannak. A szívem és a lelke is, csak egy picit darabját hozom ide, a Televízióba. Most, ezzel a munkarenddel a család is működik, tudok védett időt teremteni, a feleségem egy héten egyszer elmegy angolórára, együtt is vagyunk, a gyerekeket is tudjuk hozni, vinni. A több munka ebből venne el.

KÖZÖS PÉNTEK ESTÉK

Gergő könyve és az azóta született többi *Apa-kép-írás* arról tanúskodik, hogy itt nem egy műkedvelő apa csodálko-

- 1 **Andris, a legkisebb Süveges már „könyvzárta” után született**
- 2 **Annamari születésekor finom süteményeket „küldött” a testvéreinek**
- 3 **Marcit egyszer az asztal alatt találták, a lámpa zsinórját szorongatta. Mivel azt „nem szabad!”, azt gondolta, nagyon izgalmas lehet**
- 4 **Borka már iskolás nagylány, kedves és cserfes gyerek**

zik rá a gyerekszoba világára, hanem egy olyan apa, aki szánkót húz, tisztába tesz (lásd Süveges-féle pelenkázóreflex!), megharcol a majonézes flakkonnal, a gyerekipőkkel, még az orrszívó-porszívóval is. Történetének hősei *Borka* (7), *Marci* (6), *Annamária* (3,5) és *Andris* (1,5). És persze a gyerekek édesanyja, bár az érzékelhető, hogy ő nem kapkod a nyilvánosság után.

– Inkább csak elviseli, ha muszáj... A feleségem gyógy-pedagógus, látássérült rész-képesség-zavaros gyerekekkel szeretne foglalkozni – ha Andris is óvodába megy majd. Támogatom, ahogy csak tudom. Egyrészt, mert szeretné, másrészt, mert okos, van szíve és lelke ehhez a munkához. Azt gondolom, rétegek vannak bennünk, mint a hagymában. Nekem legbelül a hitem van, a Jóisten teremtménye

vagyok, az a dolgom, hogy az eszményt, amit megáldott rólam, próbáljam megvalósítani. A következő réteg a földi hivatásom, abban is az, hogy férj vagyok. A házasság tartja meg a családot, a házasság megtartásához pedig idő kell. Egy baráti házaspártól azt tanultuk: hetente egy óra, havonta egy nap, évente egy hét. Mármint kettesben. Ez a minimum. Elhatároztuk, hogy a péntek este kettőnké, akkor nem naptárat egyeztetünk, nem a gyerekekről beszélünk, hanem leülünk a kanapéra, és beszélgetünk. A napi ügyeken túl is találkozunk. Igyekszünk havonta egyszer eljutni színházba, nyáron pedig egy hétre az anyósoméék odaköltöznek hozzánk, és mi elmegyünk. Ketten. Nagyon hálásak vagyunk nekik ezért. Fontos erősíteni, megtartani a kapcsolatunkat, mert a gyerekek előbb-utóbb elmennek otthonról, mi viszont szeretnénk megmaradni egymásnak.

TÁBLÁZATTÓL SZÉLVIAHARIG

De az még messze van. Hiszen a nagylány, Borka is csak elsős. Vele kapcsolatban az édesapja fontos döntést hozott: nem ír többet róla. Nem akarja az ismertség terheit az iskola újdonságaival birkózó kislány nyakába tenni. Borkáról tudhat meg az olvasó a legtöbbet, hiszen Annamari könyvzárta előtt született, róla az a legfontosabb információ, hogy a kiságyban éjjelente nem sír, nem is nyöszörög, hanem... rőfög. Marciról az derül ki, hogy az a fajta kópé, akinek a szeme sem áll jól, de jobb is, ha a kezét figyeli az ember... Borka kicsi haspókból nagylány lett, aki az óvodai ballagás után azon busongott, hogy ő „nem felfedező típusú ember”. Arra gondolt, milyen jó lenne, ha volna egy nagyobb testvére, aki elmesélné neki, milyen is az iskola, és nem neki kellene „felfedeznie”...

– Borka tipikus első gyerek, annak apró szorongásaival, pedantériájával, Excel-táblázatba rendezett világával. Marci homlokára szinte rá van írva hatalmas betűkkel: hagyjatok békén! Őt megismerni művészet. Időnként felsőhajt, hogy mindig erre vágytam, mi meg kérdezzük kétségbeesve: akkor miért nem mondtad soha? Annamari kis ugribugri, bár táblázat az ő fejében is van, csak hogy ő egy szélvihar, aki elrendezi maga körül a nagyobbakat. Andrisból még kevés látszik, annyi biztos, hogy egy pukkancs! Olyan pukkancs, aki utána teli szájjal vigyorog. Vagyis jókedvű, de könnyen felpaprikázódik. Kicsiben és nagyban állandó hitelességi próbát jelentenek, folyamatosan rádöbbennek az apró hazugságaimra. Az olyanokra is, hogy ha a sajtot kenyérral esszük, akkor Apa vajon miért eheti kenyér nélkül... Sokat beszélgetünk velük, komolyan vesszük őket, igyekszünk megismerni a szeretetnyelvüket, mert mind-egyikük másból érzi, hogy szeretjük. Most bura alatt élnek. Bura a család, a katolikus óvoda és iskola, lehet, hogy sokáig így marad. Hogy ez jó-e? Ha a kezdeti években nagyjából ugyanazt látják, az inkább erősítő lehet. Nem tudjuk megóvni őket mindentől, de nem is kell. A lényeg, hogy minél erősebben „megpatkoljuk” őket, legyen biztos értékrendjük, amihez mindig visszatérhetnek. Most is kell küzdeniük, ha bántják, csúfolják őket, sok kicsi küzdelmet kell megvívniuk. De biztos háttérrel, tudva, hogy vannak, akik feltétlenül szeretik őket, talán ez is könnyebb.

Hulej Emese